

SUPLIMENT GRATUIT
LA „REALITATEA ILUSTRATA”.

reportaj

REVISTA FAPTELOR SENZAȚIONALE

Foto-Berman

Un aspect din sala pașilor pierduți. (Vezi marele reportaj de prezentare; Palatul de justiție)

AFIȘEA

O crimă din prietenie

În compartimentul unui vagon de cale ferată, din Ungaria, a fost găsit dăunazi, un călător cu capul sfărâmat de lobiturile unui topor. Ucigașul și unealta n'au putut fi găsite. Cadavrul a fost identificat: un negustor de vinuri dintr'un orașel unguresc. Victima a fost jefuită? Nu se știe. Probabil. Toate cercetările poliției au rămas zadarnice.

În fine s'a găsit ucigașul. Acum se cunoaște și mobilul crimei.

La poliția din Viena s'a prezentat un negustor din Ungaria, care a declarat:

— Arestați-mă, eu sunt criminalul. L'am ucis din prietenie. A fost cel mai intim amic al meu.

O crimă din pură prietenie!... Iată un caz absolut inedit în analele polițienești. Polițistul vienez a crezut că are de-aface cu un dement și a vrut să-l alunge. Dar străinul a insistat:

— Stați, să vă explic. Am fost prietenul victimei. Afacerile mergeau prost. Din ce în ce mai prost. Amicul meu a fost un om bogat. Și-a pierdut averea. Familie mare, cheltuieli mari. Ce să facă? Nu-și putea lăsa soția și copiii pe drumuri. A contractat, deci, o asigurare, pentru caz de moarte. O sumă rotundă. Și m'a rugat să-lucid. Nu-l puteam refuza. Și mie îmi mergea rău. Mi-a promis să mă scoată și pe mine din

mizerie. Mi-a dat o scrisoare către o firmă din Viena unde avea niște bani depuși — o sumă mai măricică — acești bani trebuia să-i încasez eu. Am înscenat crima. Eu mi-am făcut datoria. Și-am venit la Viena să-mi încasez banii. Aici am constatat că prietenul — Dumnezeu să-l ierte — m'a tras pe sfoară. Adresa indicată de el nici nu există. Am rămas, în orașul străin, fără de mijloace. Sunt nemâncat de două zile. Familia lui va înca sa polița de asigurare. Asta n'o mai pot admite. De aceea diavolul și mă pradau.

Lucrurile s'au întâmpinat aiodoma. Ucigașul din prietenie n'a mințit.

Excrocherii și crime de asigurare

Știrea despre această crimă a provocat o mare agitație în opinia publică de pretutindeni. Pentru obținerea premiului de asigurare s'au comis, în ultimii ani, o serie întreagă de crime și delictе foarte grave. Asigurarea contra accidentelor cu urmări fatale s'a transformat întrucălțoa, în premiile turburi prin care trecem, într'o primă care îndeamnă și provoacă cele mai sinistre asasinatе și sinucideri. Specialiștii s'au exprimat pentru limitarea sau cel puțin îngreuierea așa ziselor crime și delictе de asigurare.

Mai toate excrocheriile de asigurare se bazează pe o crimă, căci cadavrul asiguratului trebuie să fie găsit și identificat, fiindcă toate cazurile „fără de cadavru” par suspecte și societățile refuză achitarea primei de asigurare. Cazuri suspecte sunt considerate „sinuciderile prin inec”: pe malul apei se găsește haina cu documentele sinucigașului... precum și o mică scrisoare de adio. Societățile de asigurare amâna plata până la descoperirea mortului.

Astfel de trucuri sunt foarte riscante. Societățile au în serviciul lor detectivi foarte ageri.

Iată un caz extraordinar de rafinat: În orașul Mc Carr, statul american Kentucky, s'a produs, acum un an, o explozie într'o mină. Două victime — din care numai una a putut fi identificată. Familia administratorului Turner declară că acest cadavru este al lui Turner. Soția lui obținu dela societatea de asigurare 25.000 de dolari, iar sora lui 60.000 de dolari.

Uniunea societăților de asigurare dispune de o rețea de informație care se întinde peste toată lumea. După câteva luni Turner a fost descoperit de detectivi în Germania. Detectivii l'au urmărit pas cu pas și când a îndrăznit să se întoarcă în America, l'au înhățat chiar în momentul debarcării. Justiția americană l'a condamnat la munca silnică pe viață.

Un caz analog:

Măcelarul californian Alex. Kels a pierit în flăcările cari au distrus gara și automobilul lui. S'a găsit cadavrul carbonizat. Soția defunctului a prezentat poliția de asigurare pe suma de 100.000 de dolari. Detectivilor nu le-a mirosit bine această afacere. Societatea a târânat achitarea poliției. Kels a fost descoperit, peste câțiva timp, în perfectă sănătate și excelentă dispoziție. Cadavrul găsit a aparținut unui biet șomer pe care Kels îl angajase în ajunul incendiului.

O crimă comună, care a provocat, pe vremuri, mare vâltoare la New-York, e cazul d-nei Snyder.

D-na Snyder l'a asigurat pe soțul ei, fără știrea acestuia, pe suma de 50.000 de dolari. Apoi, în complicita-

cu amantul ei, l'a ucis. La interogator a declarat că au fost atacați noaptea de o bandă de hoți. Luată din scurt, a mărturisit.

D-na Snyder și amantul ei au terminat pe fotoliul electric.

Din această categorie de criminali excroci face parte faimosul Mudgett care a mărturisit în ajunul executării lui că a ucis 27 de persoane pentru a obține primele de asigurare. Mudgett avea la Chicago o căsuță a lui în care ciopârțea victimele sale; carnea o ardea, iar oasele le îngropa în pioniță. Specialiștii americani au opinat atunci că să nu se mai permită asigurări fără știrea asiguratului; polița să nu fie achitată decât direct familiei și nici decum unei persoane străine, iar prima să nu întrecă o anumită sumă modestă.

Crima din prietenie din Ungaria a răscolit toate aceste amintiri și probleme. Discuția lor este iarăși la ordinea zilei.

Cariera unui spion

Pe una din străzile Parisului a fost găsit, în zorii zilei, un cadavru. S'a constatat că individul s'a sinucis. Era un emigrant rus cu numele de Petru Suslov. Venise din Lille la Paris ca să se sinucidă...

Poliției i s'a părut stranie această deplasare. Dece nu s'a sinucis Petru Suslov la Lille? S'a telegrafiat poliției din Lille să cerceteze. Numele lui Suslov părea suspect. Un oareșicare Ioan Suslov din Grenoble s'a plâns, nu de mulf, că-i s'au furat documente prietore la afacerea Kutepov.

Poliția din Lille a procedat la percheziționarea mansardei sinucigașului. Sub pat s'a găsit o bombă, iar lângă perețe două geamantane foarte grele și foarte suspecte. Autoritățile au luat toate măsurile de siguranță, impuse de împrejurări, ca să nu se întâmple vreo catastrofă. S'a dovedit că bomba nu era altceva decât un primus învâlit în cărpe; geamantanele nu conțineau decât sărăcia emigrantului Petru Suslov.

Dar până ce s'a dovedit că moartea lui Petru Suslov nu-i învâluită de nici un misler politic, a fost interogată Ioan Suslov.

Ioan Suslov a declarat că el deține secretul misterioasei dispariții a generalului Kutepov. Generalul n'a fost răpit, ci a fugit... ca să-și salveze familia. Din Berlin sosiră la Paris doi agenți bolșevici Savușkin și Micheiev, împreună cu o femeie foarte frumoasă. Această femeie l'a prevenit pe Kutepov despre primejdia care-l amenință, pe el și pe familia lui.

— Dar de unde știe Ioan Suslov aceste taine?

— Le știe — a spus — dela fiul fostului său șef Koșko care a fost pe vremuri șeful Siguranței din Moscova. Koșko, care a tipărit, franțuzește, un volum de amintiri din activitatea sa de polițist sub regimul țarist, a murit în 1928 la Paris. Fiul lui trăiește și locuiește la Paris.

Ioan Suslov a dat adresa lui Koșko-fiul defăinătorul tainei dispariției generalului Kutepov.

Dela Koșko-fiul nu s'a putut afla nimic despre Kutepov, în schimb a făcut declarații nostime cu privire la personalitatea lui Ioan Suslov.

— Cine-i Ioan Suslov? — Ioan Suslov, supranumit „detectivul voluntar”, a fost agentul poliției secrete din Moscova de la 1907 până la 1915. Specialitatea lui Ioan Suslov era să descopere animalele furate

sau rățacite, din Moscova. A dispărut o pisică, un câine, un cal sau o vacă — misiunea lui Ioan Suslov era să le găsească. Devenise, pe acest teren, mare specialist. Până la revoluție și-a păstrat postul și încrederea șefului său, Koșko. Apoi a intrat în slujba siguranței sovietice, dar nu s'a putut înțelege, pe semne, cu noua ocărmuire și a fugit, în 1920, în Bulgaria.

După cum scena otrăvește pe actor și ziaristica pe ziarist, așa a fost otrăvit și Suslov de profesia lui de detectiv. În Bulgaria, muncind ca lucrător într'o fabrică, Suslov trimetea regulat rapoarte la Paris, fostului său șef, despre toate furturile locale, importându-l să vină în Bulgaria pentru urmărirea delicvenților. Văzând că șeful său nu se mișcă, Suslov a părăsit Bulgaria și a venit la Paris, în 1925.

În Franța a lucrat în diferite localități, ca plugar sau ca ucrier. Pretutindeni și-a pierdut nopțile cu preșterea de fișe și denunțuri, înregistrând pe fiecare locuitor, criticând, aglutându-se și trimițând regulat „rapoarte” lui Koșko și fiului său la Paris. După dispariția lui Kutepov, Suslov începu să-l bombardeze zilnic pe Koșko cu scrisori din Grenoble, criticând activitatea poliției franceze și insistând să-i se încredințeze lui această afacere.

Nici Koșko, nici fiul său nu s'au ocupat cu afacerea Kutepov. De unde a scos Suslov declarațiile lui senzaționale — e secretul lui „profesional”. Koșko-fiul declară că nu știe nimic. Savușkin și Micheiev au fost colegii lui Suslov, sub conducerea bătrânului Koșko. Acești doi detectivi sunt acum în slujba poliției din Moscova. Suslov îi cunoaște bine, dar pentru ce i-a pus în legătură cu afacerea Kutepov, rămâne deocamdata un punct nelămurit. Ceeace apare însă neîndoios e că Suslov suferă de mult de deformare profesională și că nu e tocmai normal. Fantezia lui întrece de multe ori cadrul realității și provoacă senzații care nu sunt deloc senzaționale... E detectiv — din afect și romantic — din dragoste prea mare pentru frumusețile meseriei sale...
FEDIA

EAU DE COLOGNE
EXTRAIT de PARFUM
POUDRES
LOTIONS
ROUGE de BUZE
INALTERABILE
CRÈME de BEAUTÉ

Cea mai eficientă dintre toate cremele de toaletă a-grase și non-grase, creșterea pentru public. Lef 600 titlul.

CONCESSIONARI
NARCISSE H. MALTHAZAR
SUCCESSIONNAIRE
SUCCESSIONNAIRE

NARGISSE BLEU DE MURY

LAMA DE RAS

MEM DE LUXE

NEINTRECUTA IN PREȚ SI CALITATE

REPR. M. MARGULIUS, SMARANDĂ, BUCUREȘTI

OCHELARI

cu sticlele cele mai bune se găsesc la Magazinul Societatea de Binefacere

„AMICII ORBILOR”

Medic specialist dă consultații la cei ce au nevoie

PASAGIUL IMOBILIARA

Intrarea prin Calea Victoriei, 48 vis-a-vis de Terasa Oteteleșeanu

Asezat pe cheiul Dâmboviței, între Salvare și Spitalul Brâncovenesc, Palatul de Justiție s'ar părea retras, izolat de haosul cetății și de vălva străzilor populate.

E numai o impresie.

De fapt stă acolo, la pândă, la întrușurarea tuturor drumurilor, ca un etern și penibil *memento*. Dacă vrei să te duci la cimitirul Bellu sau la grădinile de vară și de chef de pe strada 11 Iunie; dacă vrei să te duci la Camera sau la Patriarhie, la administrația financiară sau la spital, la Salvare sau în hale — trebuie să treci prin fața palatului cu ziduri vinete cu ferestre întunecate ca o muștrare.

Și câți din cei care urcau, în lizurine superbe, dealul Patriarhiei să intre triumfători în Camera, — nu s'au întors apoi cu capul între umeri și cu santinela la spate pe culoarele strâmte și întunecate ale Palatului de Justiție! Câți din cei care treceau, în zori de zi, veseli de vin și de femei dela grădinile din 11 Iunie la corba de burtă din hale, — nu ispășeau nopțile de petrece prin mult mai multe nopți de veghe între Văcărești și cabinetul de instrucție!

Palatul de Justiție stă acolo, la răscrucea atâtor drumuri, ca să fie la îndemâna oricui...

Ca și d. N. Titulescu, Palatul de Justiție se scoală la ora 12 a. m. Dar spre deosebire de acesta, se culcă la ora 6 seara. E cel mai somnoros dintre palatele bucureștene.

Până la 12, o liniște de ghiață pe sălile care par — dar numai par — largi și aerisite. Ușierii dau ultimele trasături de mătură, la ora când sosesc primii vizitatori... Rare ori, o comisie specială sau o instanță mai harnică își fixează dimineața vreo „continuare” plictisitoare sau vreo dezbateri aparte. Viața — viața adevărată și intensă — începe la 12 și se sfârșește la 6.

Cei dintâi vizitatori sunt vânzătorii de sifoane. Cele două bufeturi ale palatului consumă — cred — mai multe sifoane decât întregul București. Palatul de Justiție are specificitatea particulară de a-ți face sete. Avocat, martor, impricinat sau simplu vizitator, pasionat pentru dezbateri sau indiferent, interesat în proces sau plictisit, emoționat sau calm — ți-e sete. O oră în atmosfera aceia închisă, o singură oră și vei avea impresia Saharei. Iarna ca și vara, e suficient să urci de două ori scările care duc la Apel sau la Parchet, să străbați de două ori un culoar — pentru ca imediat să simți gâtjelul uscat, infierbântat și prăfuit și imaginea unui pahar cu sifon rece aburit să-ți plutească înaintea ochilor ca un suprem ideal.

* * *

Pentru cei mai mulți, Palatul de Justiție se mărginește la secțiile civile și comerciale de jos, la secțiile de Apel și Casație de sus.

E cel mai greșit portret al palatului.

Sub aparența aceasta, senină și

banală, — trăește un alt Palat de Justiție, ascuns, necunoscut marelui public, dar cu atât mai interesant, cu atât mai pasionant.

De cum intri, te întâmpină Baroul. Ușa vecinic deschisă. Avocați care scriu petiții în jurul unei mese largi. Unul vine; altul pleacă. Nu se văd. Nu se salută. Sunt toți grăbiți, frământați, chinuți. Până adineauri ai stat de vorbă cu prietenul d-tale, avocatul, pe uliță. Ai discutat despre politică sau despre femei, despre literatură sau despre aviație. Acum, îl regăsești în tribunal. E alt om: agitat, pripit, caută în buzunarul hainei un timbru pe care nu-l găsește, caută în servietă o petiție pe care a uitat-o acasă. E o atmosferă de uluială generală, un vârtej, un ciclon, care te prinde din primul ceas, te poartă în sala pașilor pierduți, te urcă sus, la Apel, te coboară la Parchet, te lasă o clipă la bu-

Priveliște la ora 1 ziua.

fet ca să fumezi o țigară și te ia imediat în primire, ca să te poarte prin grefe și registraturi, unde ai de văzut dosarele pe-a doua zi. La ora 6 seara, ciclonul misterios a încetat. Palizi, osteniți — ca după o oribilă aventură — avocații ies rând pe rând, în înserearea depe cheiul Dâmboviței. Acum, au redevenit oameni. Merg agale, gustând parcă voluptatea liniștei și-a aerului...

* * *

Nu-mi amintesc cine dintre fruntașii baroului, povestea într-o zi, într'un cerc de prieteni:

— Unde credeți voi că este cel mai bun aer din România?
— La Bușteni, — spune unul...
— La Predeal!
— Aș! La Sibiu...
— Da de unde? La Brașov e aerul cel mai bun...

— Nu știți nimic, — răspunde avocatul, cel mai bun aer din România e pe cheiul Dâmboviței, când ieși din tribunal!

Cine nu a zăbovit pe sălile îmbăcșite de praf și de miros de nădușală, cine nu s'a înghesuit în cabinetele mizere ale portăreilor și ale

grefierilor, cine n'a studiat un dosar pe spinarea unui confrate care făcea și el același lucru pe spinarea altui confrate, — acela nu va înțelege cât adevăr este în butada de mai sus.

Profesiune ademenitoare și înșelătoare, avocatura îți făgăduiește bani și glorie, ca să nu-ți ofere — în 99 de cazuri dintr'o sută — decât un penibil anonim și o existență materială mediocră. În fața Baroului, între avocații care se sbuciumă și aleargă de colo până colo, vezi adesea câte un tânăr sfios, care așteaptă liniștit ceva... E începătorul, care vrea să-și plătească taxa de înscriere în barou. Privindu-și viitorii confrăți cu invidie: ar vrea să fie și el grăbit, agitat, ocupat cum sunt ei.

Bietul băiat, nu știe, ce vrea!
Costică Arion, cu finețea lui caracteristică și cu acel surâs în adevăr alie, spunea odată:

— Avocatura, profesiune liberă? Ce minciună... Funcționarul depinde de șeful lui, ușierul de intendent, magistratul de președinte. Dar avocatul — avocatul depinde de client, de președinte, de negustorul din colț care nu-i dă mai repede timbrul necesar unui interogatoriu, în sfârșit de toată lumea... Și se mai spune că e o profesiune liberă!

* * *

Palatul de Justiție are trei lumi deosebite, dar fundamental deosebite și definitiv ierarhizate.

Jos, tribunalul. O lume mediocră. Procese, cele mai adesea, comune. Apeluri dela judecătoria de ocol, cu duimul. Cravata și gulerul sunt o raritate.

Sus, Apelul. O lume mult mai a-

vine de jos, dela tribunal. La Apel, cravata și gulerul sunt obicinuite.

Alături, Casația. Liniște deplină — ca la Senat. Gesturi solemne, Săltări ceremonioase. Aci, apare gulerul tare și, ades, haina neagră.

Între aceste trei lumi distincte, nici un contact. Consilierul dela Casație se urcă pe scara cea mică, tocmai ca să nu vină în contact cu lumea pestriță din sala pașilor pierduți. Numai avocatul are misiunea

Freamătul impricinațiilor.

ingrată de-a străbate aproape în fiecare zi aceste trei lumi deosebite, de-a circula cotidian prin trei sfere contrarii.

* * *

Atât de fundamentală este, în Palatul Justiției, deosebirea dintre parter și etajul I, între tribunalul plebeu și Curțile aristocratice, — încât nici la masă nu vor să în contact.

Jos, în sala pașilor pierduți, un bufet plebeu ca și lumea care-l frecventează. Mese puține. Cei mai mulți consumă în picioare, în fugă, gata să alerge dela o secție la alta, dela un cabinet la altul. Clientul se ține după avocat:

— Ne vine rândul, acum!

— Nai grije... Suntem al 60-lea. Mă duc până la comercial, că acolo sunt la 14-lea...

Clientul dela „comercial” a venit și el să-și caute avocatul.

— Acușica, ne strigă!

— Vii îndată! Plata băiete... O plăcintă și un sprîț...

Cei doi clienți ai aceluiaș avocat se privesc dușmănos, ca două pasări de pradă care se întâlnesc asupra aceleiaș victime, în vreme ce chelnerul face plata.

TELEFON Nr. 381-82

Frizeria I. BEER, Moșilor 53

ONDULAȚIUNI, TUNS, MANICURE,

PREFERAȚI INCALȚAMINTEA

Numai cu talpa naturală, nevopsită

Vopseaua ascunde defectele de calitate ale tălpei

Observați totdeauna marca noastră de garanție
Fabricile de Pielărie, Incălțăminte și Articole de Voiaj **D. MOCIORNIȚA**

BUCUREȘTI

Aici, la bufetul acesta — „bufetul de jos” — ginerele și socrul au băut doi țapi, acum un an, după semnarea actului dotal — și tot aici s'au întâlnit alaltăieri, fără să-și vorbească, fără să se privească măcar, cu prilejul ultimei înfațișări în procesul de divorț. Aici, s'a bătut al-dămașul unei asociații negustorești acum trei ani și tot aici cei doi asociați, acuzându-se reciproc de ex-crocherie, își așteaptă acum „rândul” în procesul corecțional cu perspectiva Văcăreștilor.

Aici se încheagă afaceri și se lichidează falimente, aici se înjgheabă tovărășii și se sfărâmă prietenii, aici se desfășoară micile drame anonime ale Palatului de Justiție.

În furnicarul de lume, în forfota fără istov, — un ochiu atent distinge cu ușurință situațiile și conturează facil caractererele. Iată mama, cu fiica divorțată. Iată-l pe micul funcționar, dat în judecată pentru un abuz de încredere de 15.000 lei, când hoții milioaneilor, cavalerii marilor fraude se plimbă liberi și nestingheriți în superbe limuzine, iată pe cele două eumetre de mahala, care s'au insultat și s'au bătut: acum vin la judecată „numai așa dintr'un ambii”, căci fiecare din ele n'are „nici un interes la dumneai”.

Ridicolul se îmbină cu tragicul. Într-o jumătate de oră, vei întâlni în acel „du-te, vino” al bufetului de jos — pe toți eroii lui Courteline și-ai lui Zola, ai lui Caragiale și ai lui Brătescu-Voinesti.

Sus, pe culoarul cabinetelor de instrucție, este așa-zisul bufet al Curții.

Aci, nimeni nu e grăbit. Imprici-nații nici nu cutează să intre. Poate

din sfială. Poate de teamă să nu se rătăcească prin culoarele întorto-chiate și întunecoase. Aci, nu vin de cât avocații și numai unii din avoca-ți. Aci, nimeni nu stă în picioare. Toată lumea sta la masă, cu șervet și cu tacâm. Nu vei auzi dispute de bani și ciocniri de cifre, ci numai ample debateri de doctrină și de politică. Doctrină fac — firește, avoca-ții tineri. Politică discută bătrânii.

Iar printre unii și alții, evoluiază lent și grațios *avocata*. Personajiu nou și interesant, apărut recent în lumea din palat. Când a făcut primii pași în barou, s'a crezut că femeea-avocat va aduce o civilizare a vieții judiciare. Femeea-avocat n'a putut realiza însă această minune. La bară, o întâlnești foarte rar. Cele mai adesea, o găsești plătind citații la portărei sau studiind un dosar la arhivă. Face deci, salahoria pe care — înainte o făceau „se-cretarii”, tinerii începători.

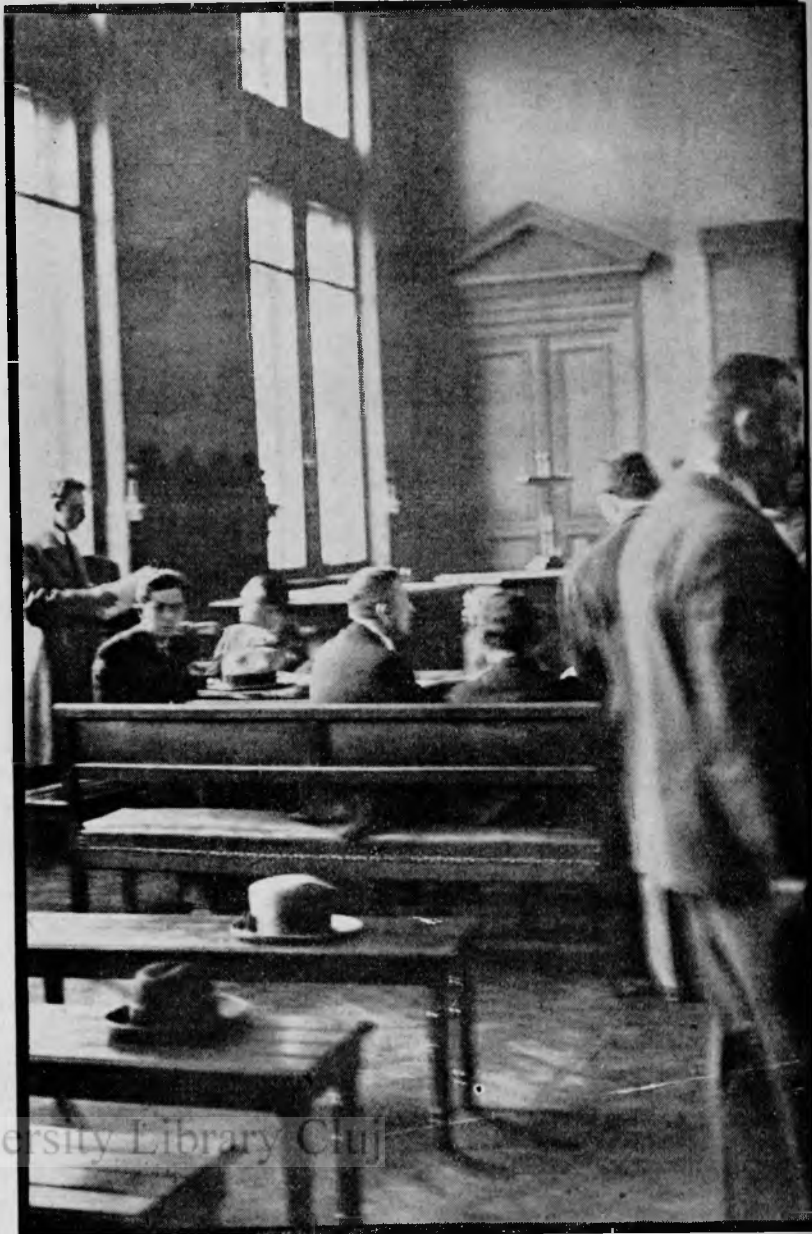
După ce-și termină inconjurul ar-hivelor, femeia-avocat vine la bufet-ul de sus — unde, în adevăr, aduce o notă de discretă poezie, mai ales în zilele de primăvară, când soarele răzbate în sala bufetului și când, în dreptul ferestrelor, se schițează în-tâile înmuguriri ale copacilor de pe cheiul Dâmboviței...

Cele mai multe dintre femeile-a-avocat, după un an sau doi de profes-iune, se mărită, fac copii și stau acasă.

Dar să ne întoarcem pentru o cli-pă, jos, în sala pașilor pierduți.

Iată „Urlătoarea” O știți? Drect în fața mașinelor de dactilografiat. O sală îngustă, îmbăcsită de de fum de tutun, cu aspectul unei cafenele

Înainte de proces

„comerciale” dintr'un mic oraș de provincie.

Aci, vin cei 20—50 de avocați care refuză să frecventeze „bufetul de sus” și care nu-și găsesc tihna necesară în forfotul „bufetului de jos”. Cei mai mulți — bătrâni. Cele mai adesea, avocați de judecătorie de ocol, care au la tribunal vre-un apel oarecare. Știu să-și închee lu-crul de vreme. Dacă procesul este sorocit al 60-lea, găsește mijlocul să-l amâne. Dacă are de ascultat un martor și, înaintea lui, este „un con-frate mai tânăr”, îi spune:

— Iubite confrate, numai două întrebări am de pus martorului meu... Sunt obosit... Vrei să-mi dai mie rândul?

Foarte des, cele „două” întrebări devin douăzeci, iar confratele tânăr și gentil își mușcă pumnii de nece.

Ei, dar omul și-a făcut treaba. La ora 3, cel mai târziu, a terminat. V duce, prin urmare, la Urlătoare, să contribuie la „șueta” de anecdote cu „una nonă și bună”.

În vreme ce în norii fumului de tutun, anecdotele picante ale bătrânilor stârnesc noi licăriri în ochi

În bibliotecă.

Les traitements de base
Marie Earle

(la première maison du monde de produits de beauté)

Sont actuellement en vente partout

AUX MÊMES PRIX

qu'au dépôt de Paris

IMPORTATION ORIGINALE GARANTIE

DÉPÔT POUR L'EUROPE :
15 RUE DE LA PAIX, PARIS

660, FIFTH AVENUE
NEW-YORK

In Franța este en vogue:

Cea mai perfecționată lamă de ras
Cereți de probă o lamă gratuită dela:

Concesionar pentru România
Narcisse H. Balthazar
București I, Str. Șelari 7

UN COZONAC HERDAN SPLENDID

30 Aprilie 1951

osteniți. — în fața lor, în mici cuște de geamuri în loc de gratii, dactilografele „tapează” neostenite petiții și acte, acte și petiții...
Între parter și etajul I, între tribunal și sălile celor două Curți. — Să ghemuit modest, ascuns și, par-

ciale. Pe aceeași bancă stau, cot la cot, servitoarea care a furat lenjeria stăpânei, comis-voiajorul care n'a vărsat câteva mii de lei patronului; mahalagiul care s'a bătut după o noapte de chef cu tovarășul de petrecere.

Culoarul Parchetului.

ca, fericit în ascunzătoarea lui — parchetului.
Culoar îngust și întunecos. Pe bănci, martori care așteaptă cu înfrigurare să fie chemați în cabinetul de instrucție.

— Ești martor? — întrebă un avocat, pe un cunoscut.
— Da...

— Aha! Bagă de seamă: așa începe!

Gluma e sinistru. În adevăr, „asa începe”. Câți din cei citați ca martori și ca informatori, nu sunt „refiniți” apoi în interesul instrucției, pentruca — a doua zi — să fie implicați de-abinelea „în cauză”!

Pe-aici, pe culoarele acestea, au venit foști miniștri și deputați. Aici, sau luat lungi și laborioase interogatorii în atâtea afaceri de mare răsunet. Să le mai enumerăm? Le știți cu toții. Unde sunt? Cum s'au sfârșit? Cine mai știe... Pe culoarele întunecoase ale parchetului, numai afacerile mărunte, hoțiile meschine, găinăriile vulgare nu reușesc să-și

Pe culoare.

piardă urma. Nu. Acelea sunt totdeauna la vedere, pe planul întâia, în rubrica palatului de justiție din ziare și în atenția marelui public.
Sub imperiul teroarei pe care o exercită o simplă citare la parchet, — aci, pe culoarele înguste se înfrățesc rasele și se unesc clasele so-

Jos, în subsolul Palatului de Justiție, e „depoul”. Acolo sunt aduși, dela poliției și dela Văcărești, legați și sub escortă, cei pe care „d. jude îi va instrui”. Depoul alimentează cabinetele de instrucție — iar Văcăreștii alimentează depoul.

Dela Văcărești la depou se circula pe jos, în lungi convoaie mizerabile, sau cu „duba”. Duba de pe vremuri a devenit un automobil destul de confortabil, confortabil — firește — dacă îl privești ca simplu spectator și dacă nu ești în situația de-a circula cu el...

Duba se oprește în spatele tribunalului, unde este intrarea specială la depou. Două porți de fier. Un lung șir de ferăstruici zăbrebite. Un gang și apoi sălile de ciment, pe care stau clienții cabinetelor de instrucție.

Dela depou la cabinete, pe scări întortociate și înguste, sentinelele și arestații circula cu repeziune...

...Și peste toată această lume mizerabilă, aceeași apăsătoare întrebare: cum se va sfârși?

Fiecare pândeste o achitare, speră, se agată de orice pain, își cheamă rudele și prietenii în ajutor. Ades,

cel care a risipit milioane străine, în tovărășia amicilor devotați, se trezește singur, izolat și fără un pachet de țigări în buzunar...

Între Văcărești, depou și cabinetul de instrucție — se mărginește cea mai interesantă lume: lumea celor care se trezesc în aspra realitate, după visurile marilor fraude și ale marilor excrocherii.

Acesta este Palatul de Justiție. Trezit din somn la 12 ziua, Palatul adoarme la 6 seara. Numai șapte ore de viață, dar de viață intensă, zbuciumată istovitoare.

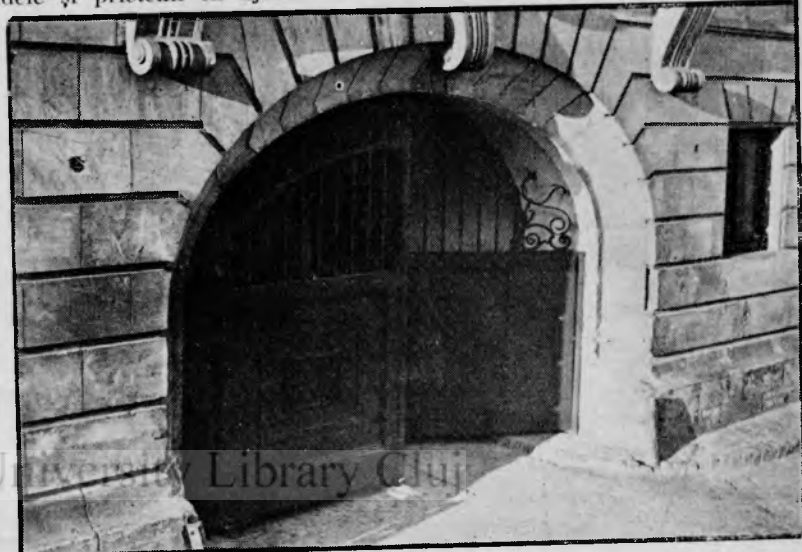
Pe cele două ieșiri principale, pornesc avocați și magistrați, spre casele lor, spre cluburi sau aiurea.

Pe ieșirea dosnică, pornesc în convoi sau în dubă deținuții spre Văcărești.

Două lumi care se desparte cu discreție peste noapte, ca și când unii n'ar voi să-i incomodeze pe ceilalți.

Măine, se vor întâlni din nou. În urma lor, rămân servitorii care răstoarnă căldări de apă pe cimentul sălilor, ca să spele Palatul de Justiție...

Tudor Teodorescu-Braniște

„Beciul” Palatului.

Clasici traduși

J. Racine: FEDRA, tragedie în 5 acte în versuri, tradusă de D. Nanu. Biblioteca „Dimineața” No. 135. 128 pag. 12 lei.

Biblioteca ziarului „Dimineața” ne prezintă în voulmul de față cea mai bună versiune românească a tragediei lui Racine, în traducerea d-lui D. Nanu.

Jucată de sute de ori pe toate scenele din lume, apărută în zece de ediții în toate limbile, Fedra continuă încă să intereseze și să cucerească cititori.

D. D. Nanu și-a complectat admirabila sa tălmăcire cu interesante note explicative, cea mai mare parte luată din ediția rară a lui Lefèvre, note care ajută la înțelegerea mai adâncă a operei în studiul clasei de literatură dramatică la conservator, facultate și în clasele superioare de liceu.

Pentru iubitorii de literatură clasică.

PEPINIERELE STIRBEY BUFTEA

Furnizează în calitate superioară vițe americane, vițe altoite, pomi roditori, arbori și plante de ornament, trandafiri, brazii, etc.

Catalogul general se trimite gratuit.

Comenzi se primesc și la administrația noastră general, București II, str. Banului 2, Telefon No. 349/40.

PENTRU INFRUMUSEȚAREA FEȚEI, MAINILOR ȘI DECOLTEULUI

CREMA ȘI SAPUNUL

F L O R A

RAMAN NEINTRECUTE

Pantofi de Cercetașe

pentru uniformă cu 10 lei numărul, găsiți la depozitele noastre de vânzare din strada Carol 28, Calea Griviței, Bariera Moșilor și str. Sărindar 12

Fabricile de Pielărie, Încălțăminte și Articole de Voiaj

D. MOCIORNÎȚA
BUCUREȘTI

PRE TUTI N D E N I

DOMNEȘTE CIORAPUL
DE MATASE

■ „ M A R G O T ” ■

Banditul Polisciuc

Atacurile banditești s'au întesit din nou. Ziarele anunță în fiecare zi câteva. Dacă bandiții n'au oprit câteva mașini pe șoselele din împrejurimile Brașovului, sau, pe drumurile mocirloase ale Basarabiei, au făcut-o desigur pe șoseaua București-Ploești. Drumul acesta bătut fără conținere de vehicule numeroase și diverse și-a rezervat specialitatea atacurilor în stil mare.

Cum se dă un atac banditeșc? Cări sunt condițiile strategice și tehnice, ca o lovitură la drumul mare, să aibă succes? S'ar părea că literatura specială dă profanului în materie, cunoștințe exacte, pentru a nu mai fi nevoie să studiem mai de aproape această profesiune cam brutală și cam desagreabilă.

Totuși loviturile variază după împrejurări și după îndemânarea particulară a bandiților.

Istoriașirile victimelor nu diferă decât pentru a marca sensibilități mai puternice și mai emotive.

Câțiva prieteni au pornit cu mașina dela Ploești spre Capitală. Sunt 11 și jumătatea noaptea. Intuneric besnă. Din când în când un far de mașină proiectează o lumină slabă, palidă peste umbrele misterioase ale nopții.

O cotitură. Drumul e barat. Se pare la început că s'au ciocnit niște mașini. E numai o aparență. Șoseaua a fost întretăiată cu fire de sârmă. Șoferul stopează.

În acest moment, se aud câteva pocnituri de armă.

Din șanț se desprinde o umbră, cu revolverul întins: „Sus mâinile! Nici o mișcare!”

Șoferul e scos dela volan, apucat de gulerul hainei de un alt individ și aruncat în șanț.

Din unghere se ivesc câteva figuri noi. Sunt înarmați cu carabine și revolvere. Pasagerii sunt coboriți, perchiziționați, devalizați de portmonee, de ceas, de bijuterii și chiar de haine. Apoi, sunt predați în seama altora care-i păzesc până la desăvârșirea operației.

Desigur actele de brutalitate nu lipsesc. Se întâmplă ca uneori victimele să încerce o reacțiune. Bandiții, dacă nu se intimidează, procedează scurt, fără menajamente.

Zilele trecute, două doamne au încercat toate senzațiile unei asemenea aventuri. Ele au mărturisit la poliție că sunt convinse că au stat de vorbă cu faimosul Polisciuc.

Detaliile furnizate de aceste pasagere sunt pline de o savoare particulară:

— Credeam că este vorba de un accident. Trei indivizi ne-au eșit în față trăgând focuri de revolver. Alții stăteau cu armele întinse în jurul unui grup format din pasagerii altor automobile. Șoferul nostru înlemnise la volan.

Toată operația o comanda un om de statură mijlocie, destul de bine îmbrăcat. În figură avea ceva particular. Două tăeturi adânci porneau dela rădăcina nasului spre colțul gurii, ca două paranteze. Ni se pare că era șaten.

Cu un aer autoritar ne-a strigat să nu ne mișcăm. Apoi a poruncit șoferului să stingă farurile. A înaintat câțiva pași, a deschis portiera automobilului și cu un gest simplu l-a ridicat pe șofer, cum ar fi mișcat o cârpă.

Apoi, cu un aer curtenitor s'a adresat nouă:

— „Doamnele sunt rugate să coboare!”

Și în perfect gentilom tâlharul ne-a ajutat să coborâm scara automobilului. Cu o mână ținea revolverul în spre noi, iar cu cealaltă ne ajuta să descindem.

Apoi ne-a luat poșetele.

A trecut apoi la șofer și fără nici o explicație i-a dat câteva perechi de palme.

— „De ce nu te-ai dat jos când ți-am dat ordin? Tu nu știi cine sunt eu?”

— „Nu știu, i-a răspuns șoferul.

Câteva scene dela reconstituirea atacului săvârșit împotriva d-lui Cîlbi Davilla.

București-Ploești:

— „Ei bine, de acum încolo să știi. Mă cheamă Polisciuc.

— „Domnule Polisciuc, noi am citit în ziare că d-ta nu ieși bani decât dela oameni bogați și-i împarți cu cei săraci, au spus femeile sfoase, încercând să câștige bunăvoința banditului.

Polisciuc s'a inclinat reverențios.

— „Doamnele au citit în adevăr, în ziare despre mine?”

Polisciuc și-a luat un aer grav, s'a inclinat, ținând mereu într-o mână revolverul întins și apoi s'a prezentat cu vorbele „Dacă este așa îngăduiți-mi, vă rog, să mă prezint: sunt Polisciuc, ofițer în rezervă. Nu vă fie frică. Noi nu suntem pungași de rând.” Și ne-a sărutat mâinile.

Vă amintiți de tâlhăria „mondenească” de acum un an și mai bine, când d. Davilla, ministrul nostru la Washington călătorind împreună cu mai mulți oaspeți străini, a fost prădat în împrejurări similare. Tâlharii au fost prinși după două săptămâni. Fotografiiile noastre reprezintă câteva scene din timpul reconstituirii. S'au petrecut cu acest prilej câteva lucruri amuzante. Demonstrația s'a executat atunci sub auspiciile și regisoratul d-lui judecător de instrucție Niculescu-Bolintin, care a jucat un rol decisiv în aflarea făptașilor.

Pentru reușita a documentarului s'au utilizat chiar actorii ce au participat la atacul nocturn, piesele decorative ce au servit la încadrarea lui, adică: automobilul Packard al legației Poloneze, frânghia-barieră, ciomegile, revolverele, minus victimele. Nu-

Șoseaua bandiților

mai șoferul a trăit pentru a doua oară o scenă, pe care — după propria lui mărturisire — n'a mai dorit-o nici sub formă de ficțiune.

Iată notele însemnate atunci în carnetul meu de reporter:

„La ora 5 fix se zărește peste câmp, pe serpentinul șoselei, șerpiurea dubei.

Înaintează încet, din cauza hopurilor multiple și a prafului gros. Vehiculul negru crește ca un punct cinematic, treptat, ocupând deodată în fața noastră, tot ecranul. Ușa din spatele șoferului se deschide cu șuruburi și lacăte, ca o ladă Wertheim. Își face apariția jandarmii cu puștile încărcate, rânduindu-se în semicerc, la scară.

Apoi, câte unul, cei cinci bandiți. Despre patru dintr'înșii, tuciiuri, ai zice că sunt frați. Numai al cincilea, pîrpiriu și blond, pare un intrus.

Prezentarea. Așezați, nu atât după vîrstă, cât după meritele câștigate în trupă, își declină numele și porecele, — cu o supunere aproape politicoasă:

- Eu sunt Ciulache.
- Eu sunt Jean Tomescu fără noroc.
- David Ionescu zis Titi, zis Mutu, zis Vlaicu.

vitați să se miște în voie, neurmăriți pas la pas, de jandarmul cu pușca încărcată, li s'a părut suspect. Ciulache s'a făcut ecoul celerității:

— Nu ne ducem d-le judecător! — De ce mă? — Las'că știm noi de ce! Tomescu intervine și el: — Nu ne mișcăm fără dvs. Apoi concretizându-și brutal neliniștea: — Dacă e vorba să ne împușcați, apoi împușcați-ne aici. Pe câmp nu ne ducem!”

O scenă analoagă s'a petrecut în momentul când se purcedea la distribuția rolurilor: înute în noaptea aceia de bandiți, și a armelor. Ciulache și Tomescu au refuzat revolverele:

— Te pomenești că sunt încărcate și ne împușcăm singuri!”

A început reconstituirea. Ionescu David și Nițescu au întins sfoara deacurmezișul șoselei. Îndărătul lor, la zece pași cu revolverele în mîna dreaptă, Ciulache și Tomescu.

În fața lor pe muchea șanțului, care mărginește șoseaua, înarmat cu un cviomag, Baicu „fricosul”.

Totul a fost aranjat dinainte. La un semnal cu batista, mașina pornește ca să se apreasă la un pas de frînghie. Baicu, cel cu băta, face un pas înainte. Tomescu instintiv, ridică revolverul și avansează și el.

Actorii sunt însă cam plictisiți. Lucrează fără tragere de inimă. Baicu a strigat un „oprește” așa de timid depar'că ar fi cerut de pomană. Pe măsură ce demonstrația se apropie de sfârșit tâlharilor le revine „tracul”. Ar vrea s'o termine mai repede. Duba a devenit pentru dînșii o casă, în care se simt în siguranță.

Iată de ce Ciulache, enevat că tovarășii lui nu pricepeau că trebuie „să dea rasol” a strigat autoritar:

— „Treceți măi la perchiziții. Pașol.

Reconstituirea s'a terminat.

Fazele ei au fost prinse de obiectiv. Bandiții deprinși cu poza a la minut, adică cu toate preparativele clasice și zăbovitoare ale instrumentului,

erau mulțumiți că operatorii nu-i țineau prea mult în poziții... jenante.

Ca o poantă d. Niculescu Bolintin a repetat fraza dela începutul reconstituirii: Ei, acu luați-o pe câmp. Bandiții s'au privit unul pe altul îngrijați.

— „Nu ne ducem!

Și toți cinci s'au așezat jos pe marginea șoselei, căci știau din codul tagmei că un om care se așează jos trebuie cruțat.

Înainte de a se urca în dubă Ciulache căruia îi revenise buna dispoziție, strigă judecătorului, ci-că în glumă:

— Las'că scap eu peste cinci ani și am grijă să vin pe la d-ta!

S'a răs. Bandiții pozaseră doar în găinari.

A. B.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

— Nicolae Constantin zis Nițescu.

Cel din urmă e Radu V Cristache zis Baciu.

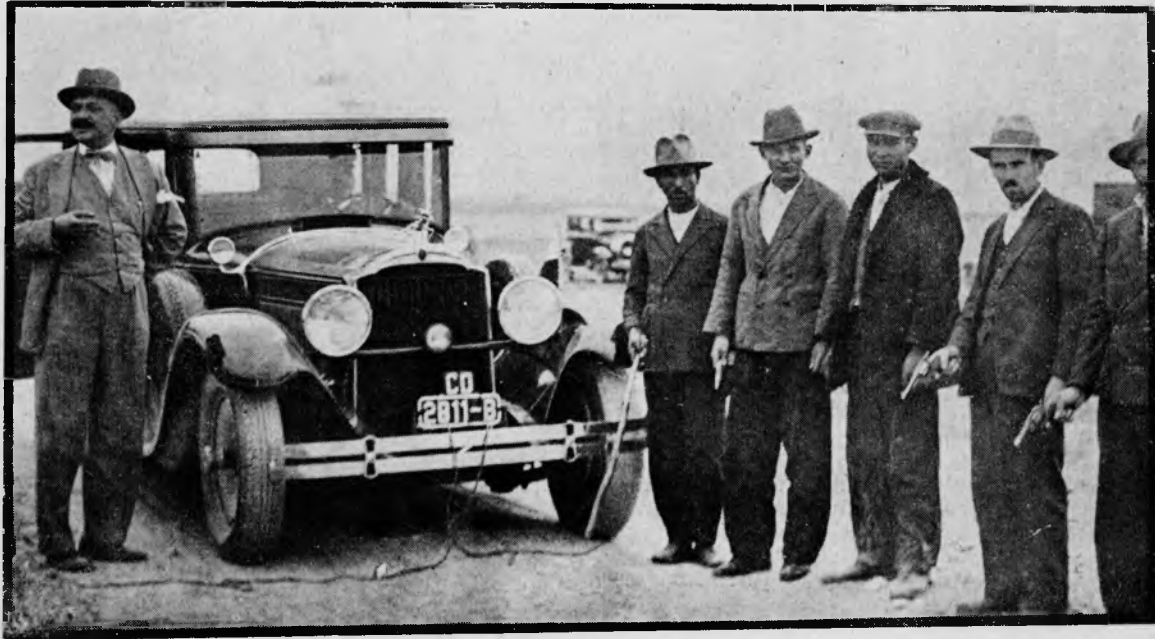
O mică deziluzie. Bandiții au fost tunși. Dintre toți, numai Ciulache, spătos, îndesat, mustață stufoasă și pe oală și ochiul dur, e mai aproape de imagina pe care și-a făcut-o publicul. Ceilalți au o mutră oarecare de borfași, de găinari clasa treia.

D. judecător de instrucție Niculescu Bolintin intervine:

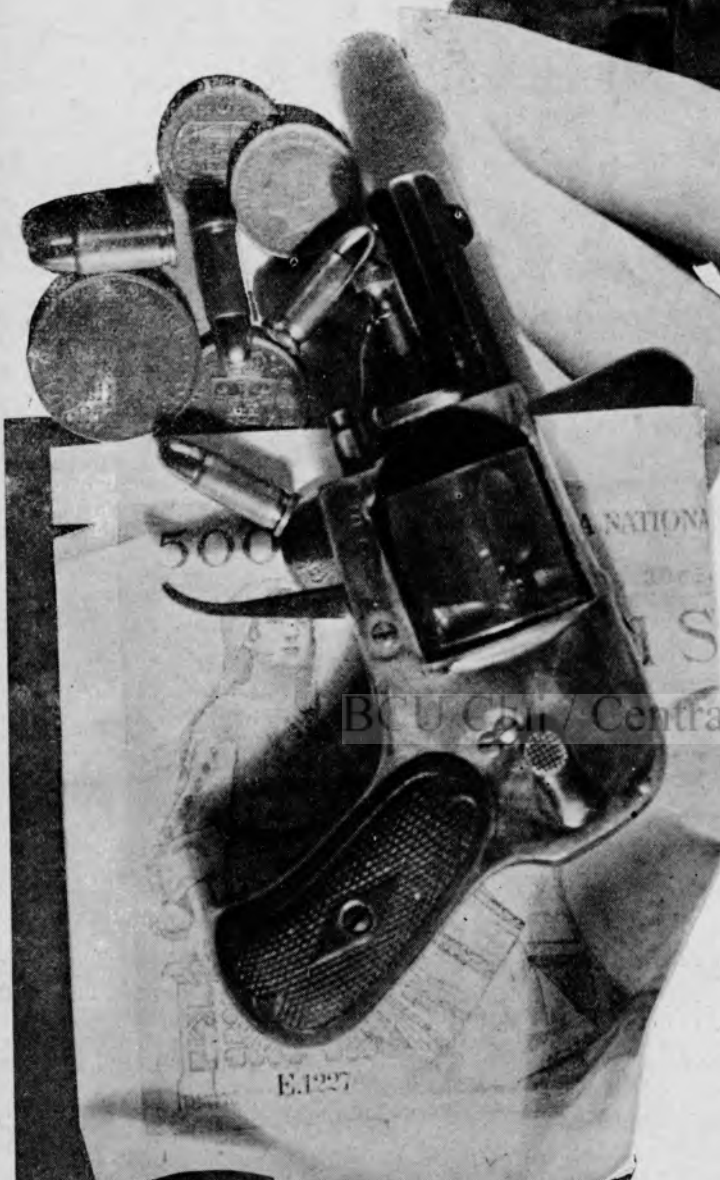
— Măi băeți, acum împrăștiți-vă pe câmp, așa cum ați stat în noaptea aia”.

Bandiții ascultă, dar se codesc. Se uită unul la altul. Faptul că au fost aduși nelegați, fără lanțuri de mâini și picioare, faptul că erau in-

SUS: d. judecător de instrucție Niculescu-Bolintin instruind la locul atacului.

POVESTEA MORTII

Arma, banii,
gloanțele...

— Mofturi... sătul de viață...
n'avea pâine. Eu cred că...

Au intrat în umbra scării și
glasurile s'au sters.

Iată și odăița dela mansardă.
(Se terminase scara cea mare și
am urcat o scară lală de o jumă-
tate de metru). Ușa e dată de
perete. Cineva iese, deandratele
și poartă o povară grea. Mă lipesc
de zid și văd în trecăt tâmpla
mortului, înflorită de sânge negru și
roșu, apoi un fir de carmin desenat
la colțul buzelor vinete, nările alba-
stre, lipite, ochii sticloși, goi, albi,
fixându-mă fără de înțeles și fără
lumină.

— La morgă?

— Da, îmi răspunde un cioclu. Păi unde ai
vrea să-l ducem?

Mă împinse și trecu, strigând celui alt:

— Nu trage mă de el, că-mi rup gâtul pe scară.

Domnul procuror „venit la fața locului” a găsit un cadavru, și
alături de el un revolver mic, atât de mic parcă nu merita impor-
tanță. Pe masă, o bancnotă de cinci sute, câțiva poli, cartușe, o scri-
soare. — „Ce vrei domnule, îmi explică omul dreptății. Dumneata
încă te mai cutremuri. Înțeleg și eu, fără îndoială tragedia omului
acesta. Cunosc grimaza care precede moartea, întipărită pe gura nenoro-
citului, încât mi se par toți sinucigașii foarte banali. Uite ce-mi scrie
tânărul acesta. Era bolnav și singur. Poate că a iubit; poate că lasă undeva
o familie, mamă, frați. A stat multă vreme să-și cântărească gestul și când
a înțeles (după mintea lui persecutată) că nu se mai poate frământa zadar
nic, a luat condeiul și mi-a scris zece rânduri, și-a golit buzunarele (după
cum vezi, mai avea pentru mâncare) m'a rugat să dau banii unui cerșetor,
apoi a tras. Ai să scrii în ziar? Nu face o dramă inutilă și exagerată. Ai
trebui să înfățișezi cititorilor numai povestea morții, banală dar înfiorătoare
prin simplitate tragică, așa cum o cunosc eu și cum a desfășurat-o nenor-
ocitul din mansarda asta.

Altădată, un bătrân s'a sinucis, în drum dela serviciu spre casă, într-o
stradă din centru. Trecătorii s'au speriat de pocnetul armei, o femeie a
fugit, un automobil care trecea fără să înțeleagă a claxonat uimit și el, s'a
deschis ferestrele la casa din față, toată lumea a vorbit, a sărit în lături, s'a
apropiat, numai bătrânul s'a strâmbat, plictisit, la soare. Când am ajuns
acolo, cineva acoperise cadavru cu jurnale și într'un colț al folii se strecurase
un rubin. Era primul cuvânt din reportajul meu.

Cauza morții? cine poate scrie cum viața acelu om, îndelung frământată
de fapte și gânduri, limpezit de ape, mângâiat de soare, care a plâns și a râs
cu noi, s'a spart în câteva picături de sânge, repezite de glonț în peretele
alb al unei case străine.

Povestea morții, pe care mi-a schițat-o domnul procuror, este pretu-
tinderi aceeași, odioasă, fără sens. Un filozof grec, învățând pe cine vrea să-
asculte că sinuciderea este singura cale pentru găsirea fericirii, a făcut
— victime, însă a murit de bătrânețe, (zice-se după o lungă și gre-
suferință), îndurerat că părăsește prea devreme o lume căreia nu i-a însu-
șit ideea sinuciderii în masă.

Iar reporterul, aplecat de atâtea ori de-asupra faptului tragic, a învățat
din povestea morții că între viață și întunericul greu atârână a clipă. Iată ar-
ma. Trăgaciul. Un deget care se strânge cu toată puterea nervilor aprinși. Ape-
nimic. Un gol oribil, îndărătul căruia gesturile sunt zadarnice, strigătele căpu-
șite cu vată, nu se mai aud, lacrimile murdare, lumina strâmbă se îndoiește
și nu mai pătrunde în ochiu.

Am trecut odată pe o stradă strâmtă și întunecoasă din
centrul Capitalei. O stradă în care toate casele sunt întoarse cu spa-
tele, pentru că fațada ar fi prea impunătoare, pentru o perspec-
tivă atât de sugrumată. O stradă în care se scurg scările de ser-
viciu și ascensoarele pentru bucătării, de-alungul zidurilor dela
mansarde.

Mirosul greu, aerul închis și umed al ulicioarei care înfrân-
tește Capitala noastră cu Londra și cu New-Yorkul îmi strângea
tâmpile, într'un clește dur și îmi dădea un fior rece prin ceafă
și prin spate.

La mijlocul străzii, un grup. Vagabonzi, servitoare și două-trei
uniforme: poliția.

Mi-am făcut loc cu umerii și am răzbit în mijlocul curio-
șilor.

— Nu e voie dom'le.

— Sunt gazetar, domnule sergent.

— E gazetar, lasă-l, intervine altul.

— Atunci urcă pe scară, în dreapta, până sus. Ci-că s'a îm-
pușcat unul acolo.

— S'a împușcat domnul ăla slab, se repede o servitoare. Mereu
umbla el așa cam într'o parte.

I-am lăsat să se gălcească pe seama omului pe care-l bă-
nuiam cu tâmpla fărâmată, în odăița murdară dela mansardă.

Scara de serviciu a unei case mari adună, parcă, toată mur-
dăria și grăsimea cu puțință. Mă țin să nu alunec la fiecare pas
și mai mult ghicesc treptele, decât le văd.

Un sgomot de voci. Doi tineri coboară pe lângă mine,
grăbiți.

— Și ce-i scria procurorului?

Conrad Veidt, într'una din
scenele sale tragice.

CARÉ DE AȘI

Suntem la Berlin, în plină primăvară. În marginea orașului, între două din vestitele stranduri pentru nudiști se întinde, străbătută prin mijloc de o șosea în genere foarte puțin umblată, pădurea numită Schönewald. Pâlcuri rare de turiști au profitat de soarele proaspăt, răsarit dimineața pe cerul limpede și au plecat să respire aerul pur, îngroziți de înăbușala lăncedă a orașului.

Pe la amiază însă, cerul s'a umbrat deodată în tot întinsul lui. Au început să cadă picături mari de ploaie, și turiștii s'au grăbit să-și adune corturile, să iasă în șosea și să pornească repede spre oraș.

Dar la jumătatea drumului, trei tineri lucrători au fost siliți să se adăpostească sub un copac mai gros, pentru că ploaia cădea lute. De sub frunzișul abia înverzit, unul a zărit în mijlocul pădurei o casuță.

— Băeți, uite colo un adăpost.

Au luat-o la fugă, până la coliba furișată între arbori. Aici, s'au repezit spre ușe. La început, a rezistat de parcă ar fi fost împinsă dinăuntru de cineva.

— Hei, deschideți, au strigat muncitorii. Ne plouă rău. Ce dracu faceți acolo?

Și cum nu răspundea nimeni, unul mai sdravăn a împins ușa cu putere, deschizând-o cât poate pătrunde un om. Din casă i-a isbit un miros greu, de moarte. Au intrat, cu teamă, și au văzut îngroziți că obstacolul care împiedicase ușa era un cadavru.

Astfel a fost descoperit trupul celebrului jucător de cărți Wolf Hart, dispărut de câteva zile după un scandal formidabil, dintr-o cafenea dubioasă a Berlinului. Cei trei lucrători care l-au găsit după ușa colibei forestiere au alergat în oraș, au anunțat poliția, au fost reținuți cu un automobil în care luase loc câțiva detectivi în pădure, apoi, au fost lăsați liberi, pentru că tot ce puteau spune era scena petrecută în timpul ploii.

Trei zile mai târziu, într-o speluncă din cartierul industrial, un agent acoperit al poliției, a arestat pe unul dintre tinerii lucrători de mai sus, în timpul unei partide de poker, tocmai în clipa când acesta arăta pe masă, în stupefarea jucătorilor, al treilea caré de ași.

— Măinele sus, a strigat agentul, amenințând cu browningul pe partenerul atât de norocos. În numele legii te declar arestat. Haide, nu face pe miratul. Ai să explici la poliție cum găsești d-ta atâtea careuri de ași în fiecare partidă.

După o lungă anchetă, în timpul căreia lucrătorul, anume Leo Heinz a jucat admirabil rolul omului complect inocent, ziarele berlineze au publicat următoarea informație:

Eri la ora 4 d. a. au fost descoperiți într-o casă din Grubenstrasse membrii bande de asasini intitulată „Caré de ași”. După cum se știe din relatările discrete de până acum, asasinii care lucrau pentru această bandă lăsașă întotdeauna la locul crimei patru cărți de joc: patru ași. Banda era condusă până acum câțiva timp de cunoscutul client al pușcăriilor, Wolf Hart, găsit asasinat în împrejurări misterioase, Duminică trecută, în Schönewald. Crima, comisă cu două zile mai înainte, fusese descoperită de trei turiști dintre care unul era membru al faimoasei bande. Cum Hart a fost ucis din răzbunare, pentru că trădase secretele „Careului de ași” turistul complice a luat cărțile de joc lăsate la locul crimei. Urmărit însă de poliție, el a fost descoperit într-o tavernă, unde trișa, scoțând mereu careuri de ași la poker. Astăzi, odată cu descoperirea cuibului din Grubenstrasse, arestatul, anume Leo Heinz, a mărturisit legăturile cu banda. Din cei zece criminali, care s'a stabilit că fac parte din careul de ași, au fost prinși trei, la „sediu”. Cercetările poliției berlineze continuă...

În felul acesta, Berlinul a putut fi scăpat de una din cele mai curioase asociații de criminali din câte s'au cunoscut până acum. În sarcina „careului de ași” s'au descoperit atâtea afaceri de furt, fals și crimă, încât niciun avocat german nu s'a oferit să apere în fața tribunalului pe membrii bande, care fuseseră prinși.

În timpul procesului, poliștii chemați ca martori au arătat că banda, admirabil organizată, condamnă trădarea cu mijloace îngrozitoare. Șeful lor, Hart Wolt, prins într-o casă unde încerca să spargă un sertar cu bijuterii, a fost lăsat liber, pentru că făcuse depozitii senzaționale și indicase numele tuturor tovarășilor lui. Socotind că mai are ceva de descoperit, poliția l-a trimis pe Hart la cuib, cu promisiunea că va fi achitat de justiție, dacă va ajuta la prinderea întregii bande. Probabil că șeful era bine intenționat în privința aceasta și că înțelegea să dea concursul poliției.

Neșansa lui a făcut însă că un bandit l-a văzut ieșind dela poliție. Când s'a întors la unul din cuiburile „careului” osândă fusese dată. Pe ușa dosnică, pentru a deruta poliția, Hart a fost dus sub un pretext oarecare, în Schönewald și asasinat în colibă. Pentru a nu face sgomot și sânge, banditul a fost legat, apoi i s'a înfipt în ureche un ac, care i-a străbătut creierul, ieșind prin cealaltă ureche. După mai multe asemenea operații odioase, Wolf Hart a murit.

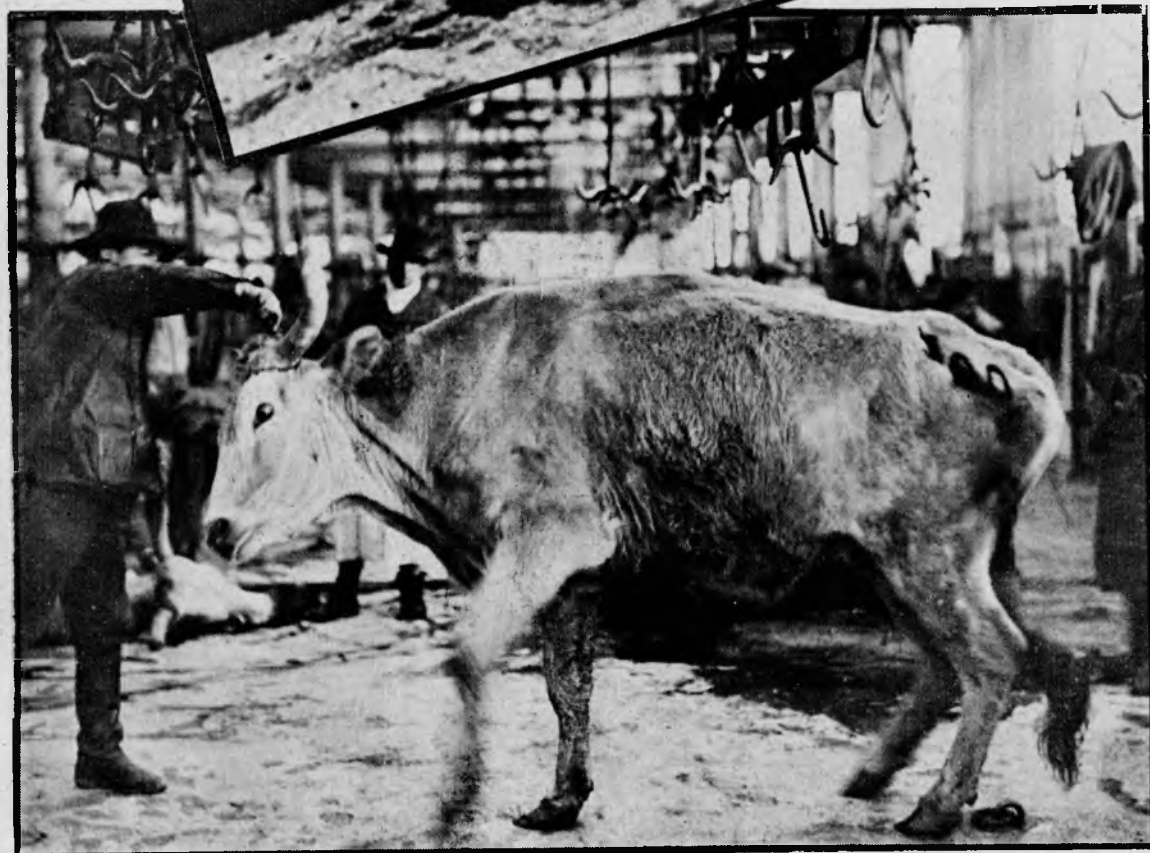
Turistul, un afiliat nou al bande, a crezut bine să adune ași pe care i-a găsit în colibă. Dar plecând în fugă să anunțe poliția, a pierdut asul de pică. Astfel detectivul venit la fața locului a putut grație unei cărți de joc, să descopere una din cele mai faimoase bande.

O.K.

ABATORUL

Imaginile acestea strânse laolaltă sub titlul dur, — pe care l-am fi dorit roșu, n'au nevoie de text, de explicație amplă. Trăesc prin propria lor elocință. Am fi ezitat poate să le publicăm dacă în intenția noastră ar fi primit succesul unor fotografii originale, sesisante prin brutalitatea lor.

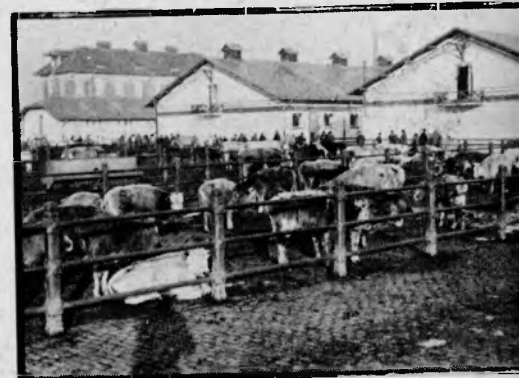
Sub inspirația unui apel al S. P. A.-ului am făcut o vizită la a-

bator pentru a ne convinge „de visu”, de barbariile la cari sunt supuse bietele vite înainte și în timpul tăierii. Se utilizează mijloacele cele mai primitive și mai inumane: ciocanul și cuțitul.

Fotografiile reprezintă câteva faze ale sacrificiului: parcul dobitoacelor, „poarta neagră” ce duce la sala de execuție, cuțitul ce se împlântă în cerbicia bouului, jupuirea.

„Carnivorii” sensibili, au prilej de înduioșare.

OMUL CU MASCĂ

O aventură a detectivului Gex Trevor

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Detectivul Gex Trevor, însoțit de autor, reușese să scape din mâinile bolșevicilor, și fug prin regiunile polare din Siberia, spre Japonia.

În drum, sunt urmăriți de cekisti, din mâinile cărora scapă cu mari eforturi.

Tinta lor este să ajungă în Tibet, unde faimosul bandit Wampoo, ține captivă pe Lydia Hilmar.

Ambii ajung la Peking, de unde pornesc spre Tibet.

Cu un pumn nervos, trezii brusc din somn pe Gex, care, adormit încă, îi strigă în englezeste:

— Ce ești nebul, Rudy?...

Exclamație fatală! Și Gex era un pelerin chinez, în zdrențe, și vorbea englezeste!...

Când deschise ochii bine și văzu pe tibetanul ce ne privea aiurit și înfruntat, Gex înțelese în ce situație dificilă ne aflam, și rămase o clipă înmărmurit. Sgomotul vocilor noastre, trezi și pe Ana Sethland din somn.

— Cine sunteți? ne întrebă tibetanul aspru.

Gex îi răspunse cu un lux de amănunte ce părea suspect, că eram pelerini ardjarpaș, dintr-o regiune depărtată, unde se vorbește o limbă ce nu se aseamănă cu cea din acest ținut.

— Filing! scrâșni tibetanul.

Știam că filing înseamnă strein!

Așa dar individul ghicise că suntem streini!

El strigă pe cineva din apropiere și un alt tibetan sosi. Pe noul sosit îl trimise în sat, să înștiințeze pe pōmpo, adică pe funcționarul satului, ca să ne expluzeze, și ne porunci să-l urmărim în sat.

Nu ne-ar fi fost greu să sărim pe acest delator și să fugim. Dar sute de călăreți ar fi fost apoi lanșati pe urmele noastre și s'ar fi aflat până la Llassa și până la mănăstirea lui Wampoo, despre demascarea noastră. Trebuia deci să convingem pe pōmpo cât imediat că sunt strein.

— Nu suntem streini, zise Gex tibetanului. Mergem cu plăcere la pōmpo, dacă vrei. Vom lăsa pe tovarășul nostru aci, să ne păzească bagajele și cortul.

Am fost astfel lăsat lângă cort, unde în lipsa lui Gex și a Anei, care se duseră în sat cu tibetanul, am petrecut câteva clipe pline de îngrijorare.

Desigur că dacă m'ar fi luat cu el cum nu știam decât prea vag limba ținutului, domnul pōmpo m'ar fi ghicit imediat că sunt strein.

În fine, când Ana și Gex se întoarseră, îmi povestiră cum au reușit să convingă pe pōmpo că nu sunt filing:

— Ideea să te las aci ca să păzești bagajele, mi-a fost sugerată de o parșiană, d-na David-Neel, care a înterbușat, în trecerea sa prin Tibet, înaintea noastră, această stratagemă...

— Dar lui pōmpo ce i-ati spus? întrebai.

— I-am spus că sunt un lama-vrăjitor și că sunt gata să-i dovedesc prin minuni, puterea mea. Am adăugat că dacă ar continua să mă confunde cu un filing, zeii s'ar supăra...

La acel funcționar al satului, avusesse Gex ocazia să întrebuițeze unul din trucerile lui de detectiv, ca să-i dovedească puterea sa de lama. Într'adevăr, lui pōmpo i se bea sau fura sistemantic dintr'un pocai, un basamac scump, de către un necunoscut. În fiecare dimineață, deși incuiau

pocaiul într'un dulap, pōmpo găsea lipsa lichidului din el.

— „Dacă ești lama nagspa și ți toate, spusese pōmpo lui Gex, spune-mi cine-mi fură lichiorul?”

Or, pentru Gex, identificarea hoțului, care era evident unul de-ai casei, fu o jucărie. Un detectiv ca el, identifică îndată pe secretarul lui pōmpo, nu numai după amprentele digitale lăuate pe pocai, dar și după nasul său roșu și mai ales după turburarea sa, când Gex începuse să facă gesturi cabalistice și să rostească formule magice. Secretarul mărturisii îndată că el e vinovatul, și atunci pōmpo liberă pe Ana și pe Gex, după ce le dădu bani, ceai și făină neagră, din cea numită de tibetani „tamao”.

CAPITOLUL XXXII

Nopti misterioase

Ridicărăm îndată cortul și plecărăm în grabă, hotărîndu-ne să fim mai prudenți în viitor.

Suirăm iară stânci golașe și trecărăm prin văi adânci. În drumul nostru întâlnirăm numeroase chörtens, mici temple ridicate de pelerini, lângă care grupuri de tibetani, în drum spre Lhassa, mâncau după moda locală, așezați pe jos și cu mâna.

Nu era trecător sau pelerin pe care-l întâlneau, să nu ne întrebe cine suntem și de unde venim.

Bae nu puteam face decât noaptea, în râuri, cu apă rece, căci dacă vreun pelerin ne-ar fi surprins spălându-ne, am fi fost pierduți: într'adevăr, tibetanii nu se spală nici pe față măcar, ci se ung cu unt, rășină și funingine. Sub această cremă neagră ca de ghețe, ne ascundeam fața albă,

și erau pretutindeni luați drept pelerini budisti.

Traversărăm o zonă păduroasă, după ce ocolirăm pe departe mai multe sate de munte. Ne aflam pe masivul păduros, pe care se afla mănăstirea Dayul.

Prin apropiere, a trebuit să trecem o punte foarte lungă de funii, ce trecea pe deasupra unei prăpastii și se legăna cu noi amețitor. Cablurile erau țesute din lamele de piele și din pae! Cum reușesc indigenii să facă poduri din astfel de materiale, nu mi-am explicat niciodată.

Am mers apoi nopti întregi printre stânci, prin trecători sălbatici, începând urcușul unui pisc acoperit de zăpadă. Trecând prin fundul unui torent ce venise mare, era cât pe-aci să fim luați de ape și inecați.

Apa ne-a udat atunci cremenea, iasca și amnarul, și, deși ne bucurasem când am ajuns la o colibă, unde ne-am fi putut usca, nu am putut însă aprinde focul. Ascusesem la brăul ce purtam sub halatul de chinez cerșetor o cutie cu chibrituri. Erau ude.

Ne-am străduit o mulțime de timp, ca să putem aprinde focul, dar n'am isbutit.

Noaptea se lăsase, și dărdăiam de frig, uzi, pe întuneric, când ușa cabanei se deschise, și un val de vânt înghețat pătrunse, odată un om care intră.

— Cine e aci? întrebă el.

— Pelerini...

Pusesem mâna instinctiv pe pumnal, dat fiind că muniția revolverului era udă. Am simțit atunci că halatul ud de pe mine, se făcuse tare ca o carapace, de înghețat ce era...

— De ce n'aprindeți focul? ne întrebă călătorul.

O MINUNATĂ DESCOPERIRE A ȘTIINȚEI

DESTINATĂ FEMEILOR
CE VOR SĂ FIE FRUMUOSE
APA DE OBRAZ
"LAURA"

Unica pentru închis porii și
curățirea nistrului împreună
cu crema LAURA face un ten ideal.

LA TUATE DROGHERIILE ȘI FARMACIILE DIN CAPITALA

ENGROS PARFUMERIA "EXCELSIOR" CAL. MOSILOR 78

**SĂNĂTATE
PRIN**

**DIANA
FRANZBRANNTWEIN**

Faceți ca și dentistul dvs.

Intrebuințați PASTA și
SĂPUNUL de dinți
GELLE FRÈRES Paris

Nu este nimic cunoscut mai bine până azi care să albească și să curețe dinții D-voastră, ca PASTA și SĂPUNUL de dinți GELLE FRÈRES-PARIS.

Pentru acest motiv majoritatea dentiștilor din lumea întreagă o recomandă.

— Ni s'a udat iasca, ii raspunse Gex.

Am aratat cat de naivi si superstitioși sunt locuitorii. Ei sunt intr'adevar inclinati sa vada o minune, in ori ce truc. Daca trece o pasare neagra, ei cred ca e un spirit rau. Nu traesc decat cu descantece si farmece, adorand pe preotii lor, pe acei lama, carora le atribuesc puteri supranaturale. O atmosfera de mister, inconjurata astfel pe cel ce traeste in Tibet.

Ei bine, imi dam seama de toate acestea, si totus, am asistat la fapte, pe care nici pana azi nu mi-le pot explica. Intr'adevar, calatorul ce intrase in cabana, ne spuse ca e lama, si ce va aprinde focul prin focul din trupul sau! Si l-am vazut congestionandu-se, concentrandu-si parca vointa intr'un efort suprem, pana ce fata lui se rosi ca dogorita de o mare febra interioara. Apropiindu-ne de trupul lui, simtram cum radia caldura! Cand i-am atins mana aceasta friga! Iasca se aprinse in mana aceasta infierbantata, si in curand avuram un foc binefacator.

Zadarnic Gex mi-a explicat ca ur lama, ca fahirii ce-si strapung obrazul cu pumnale fara sa simta, pot prin concentrarea vointei sa-si sporeasca temperatura trupului... Am vazut in Tibet intamplarai misterioase carora nu le-am putut gasi nici o explicatie rationala.

A doua zi trecuram prin trecatoarea Agni, — prin zapada ce cadea din abundenta, — conduși de lama ce n'aprinse focul. Cred ca pe inaltimele de acolo ne-am fi ratăcit, fara calauza

aceasta providentiala. El insa se opri la manastirea Daching, unde ne despartiram, scofand limba la el, si e spre noi: acest gest este un salut, in Tibet.

CAPITOLUL XXXIII In lupta cu banditii.

Si iară, zile si nopti intregi am suit piscuri inzapazite, am ocolit valele, in fundul carora se aflau sate mici, cum ar fi Sowa, Tougmed, am trecut poduri de funii si trecatori inguste, ca pasul Temo.

Nu departe de manastirea Temo, am intalnit un grup de pelerini, cari ne spusera ca in directia Tselo-Dong, pe unde trebuia sa trecem, se afla o banda de rebeli banditi, un fel de haiduci, cari ataca pe trecatori. Grupul de pelerini se oprise aci, necutezand sa dea ochi cu banditii. La manastirea Temo, se organizase un fel de poteră, din calugari trapas, ca sa protejeze trecerea pelerinilor.

Detasamentul de calugari calari nu era numeros, dar era inarmat pana in dinti, cu sabii si iatagane.

Calugarii ne spusera ca din Lhasa au pornit soldatii, ca sa alunge pe banditi.

Formaram un mare cortegiu de pelerini, in fruntea noastra mergeau calugarii trapas.

Pe drum, Gex ne spuse:
— Azi se implinesc trei luni de cand am plecat din Li-Kiang!
— Trei luni!... Ce repede trece timpul... exclama Ana.

— Nu mai avem mult pana la Lhasa. Partea grea a calatoriei, am facut-o.

Si cum mergeam astfel, vorbind in liniste, deodata se auzira bubuituri uriasa. Inaintam prin fundul unui defileu ingust, printre doui pereți verticali de stanci negre. Din varful acestor ziduri, fragmente enorme de stanci, pornira sa se pravaleasca la vale, peste noi!

— Banditii! urlau pelerinii, cuprinsi de panica infioratoare. Cali calugarilor se speriară, femeile tipau. Blocurile cazura peste convoiul nostru, strivind zeci de pelerini.

Era oare opera banditilor trimisi de Wampoo sa ne atina calea?

Dupa aceasta tragica avalansa de pietre, deodata in capatul defileului aparura banditii calari, sarjand cu sabiile scoase.

Un bolovan imi cazuse pe picior si nu ma mai puteam ridica de jos. Gex, vazandu-ma ranit, ma ridica pe umerii lui incarcați cu bagaje, si impreuna cu Ana Sethland care scapa-se neatinsa, cautaram sa ne refugiem in gura unei peșteri.

Simtiam dureri atroce in picior.

In acest timp, se produsese primul contact intre banditi si calugarii din fruntea convoiului. Surprinsi in panica, unii calugari fugiau inapoi si copitele cailor lor calcau peste maldarul de cadavre si de raniti. Defileul era insa obstruat de stancile prabusite, si, vazand ca nu vor putea trece, unii descalicara si venira spre gura peșterii, unde ne aflam noi.

In capul coloanei, calugarii trapas

cari rezistara paniceii, se luptau cu sabiile scoase. Fu o lupta crancenă, in timpul careia, toti pelerinii in viata si raniti ce putura sa se tarasca, venira, sa se adaposteasca in peștera. In gura peșterii, Gex si calugarii, cautara sa organizeze in graba o aparare, ridicand baricade din trunchiuri si bolovani.

Randul de calugari ce se bateau in defileu, covarsit de numarul si de impetuozitatea banditilor, da inapoi, spre peștera in care ne adapostisem.

Pieterele se roșiseră de sângele celor cu capetele despicate in doua, de groaznice lovitură de spadă. Valea se umpluse de țipete și de gemete.

Cativa calugari cari aveau pustii, retransați după baricada din gura peșterii incepură sa tragă focuri in banditi, ca sa protejeze retragerea calugarilor din avangarda ce se afla jos, in defileu. Aveam revolute sub braurile noastre, dar nu le puteam scoate, deoarece existenta lor la niște cerșetori in zdrențe ca noi, ar fi parut desigur suspecta. Ne hotariram sa așteptam rezultatul luptei dintre calugari si banditi, desi era vizibil ca banditii respingeau pe calugari, inaintand spre peștera.

Cu tot sgomotul din defileu, incepuram sa auzim un alt zgomot, de alta natura, ca un fășait formidabil ce venia din interiorul peșterii. Câteva femei incepură sa țipe.

Era cert ca dinaintur ne amenința o primejdie misterioasă. Veniau oare apele mari peste noi? Nu era un sgomot de torente, ci mai degrabă o alunecare. (Va urma)

Petrole Hahn

Loțlune igienică suverană
contra căderii părului și
a mătreței.

— Curăță și dă părului
un aspect lucios și il
parfumează plăcut.

— Recomandat special
pentru coafatul și ondu-
latul părului.

DE VÂNZARE PRETUTINDENI

Refuzați contrafacerele și
cereți numai flacoane in
ambalaj original

Institut Cosmetic Medical

(Institut de infrumusețare)

Str. Știrbey-Vodă, 34. Telef. 311 44

Dr. F. KOVACS

Specializat la Viena

Boli de piele și cosmetică. Diatermie, Raze
ultraviolete. Fizioterapie. Ingrijirea feței. Dis-
trugerea radicală a părului de prisos, abărca-
turi, negi, coșuri, pistrui, semne de naștere.
Tratament de întinerire. Cura de slăbire lo-
cală și generală, varice, etc. etc.

Vânzarea produselor proprii

Tinerete și fragezime prin **MACK'S KAISER BORAX**
întrebuințați-l zilnic în apa Dv. de spălat. Neîntrecut pentru îngrijire
năzii și a frumuseții.

CREMA

MARGIT

INFRUMUSEȚEAZA,
IMPROSPĂTEAZA
ȘI ÎNTINEREȘTE

GRATIS

OFERIM

1 000 fonografe sau

1 000 posturi de T. S. F.

Cu titlu de propagandă, spre a
introduce marca noastră primitor
1000 de cititori ai aceluia
ziar cari vor găsi soluțiunea
exactă a concursului următor și
se vor conforma condi-
țiilor noastre.

CONCURS

A găsi trei orașe din România al
cărora nume începe cu B, înlocuind
punctele prin literele ce lipsesc:

B . . s . v
c . r . s . i
i . a

A se trimite imediat acest anunt
completat, adăogând și un plic cu
numele și adresa Dv., foarte citețe
spre a vi se putea răspunde, firmei

Etablissements „INOVAT”

Service R 51

29, Rue du Vieux Port de Sures

BILLANCOURT (Seine)

France

Citiți „LECTURA”